

Ангел Каралийчев
Великанът и ламята

В най-голямата морска дълбочина, където владее вековен мрак, живееше Старата Ламя. Тя имаше дворец, съграден от чер мрамор, и господстваше над всички живи твари в морето. Очите ѝ бяха по-големи от прожектори. Когато се разлютоеше, огньовете излизаха от тях и водата започваше да ври. Опашката ѝ беше толкова дълга, че когато замахваше и удряше с нея водата, морето разделяше надве. Огромни вълни плискаха бреговете. Гърбът ѝ беше покрит с плочки от стомана, коремът ѝ – с люспи от сребро. Ноктите ѝ се забиваха стръвно и можеха да откъртят цели канари. Устата ѝ зееше като пещера. От памтивек Ламята пасеше водорасли из безконечните морски ливади, играеше с китовете и акулите и често пъти гълташе ситен пясък, за да утоли вечния си глад.

Един ден Старата Ламя срещна цяло ято мънички сребърни рибки, които плуваха една до друга и си мятаха опашките. Трябва да ви кажа, че сребърните рибки са много любопитни. Като видя рибешката върволица, която се виеше като змия, Ламята зина от учудване. Водачът на рибките я попита с голяма почит:

– Позволяваш ли да влезем в устата ти и да разгледаме твоите зъби, които стърчат като кули от слонова кост?

– Позволявам! – изръмжа Ламята и зина още повече, но когато рибките навлязоха до една в устата ѝ, тя затвори очи, бавно склучи двете си челюсти и с голяма наслада погълна невинните душички. В този ден Старата Ламя разбра колко са сладки рибките и подгони опашатите морски жители. Почна да яде наред: скариди, морска кончета, паламуди, попчета, акули, дракони, делфини, най-сетне намери и леговището на китовете...

Денем Ламята ядеше по ламски, докато коремът ѝ се подуе като планина. Надвечер се прибираше към своя мраморен дворец, лягаше в градината сред водораслите, затваряше очи и започваше толкова силно да хърка, че в морето се надигаха огромни вълни и потопяваха корабите. Когато Ламята изяде всичките риби, глътна един потънал кораб, но той не можа да насити глада ѝ. Затуй тя излезе на морския бряг и дълго гледа към малкото рибарско село зад тръстиките.

– Там има нещо хубаво – си рече гладницата и запълзя към селото.

Лавнаха кучета. Най-напред изскочи кметът на селото и се разтрепера.

– Какво искаш от нас? – извика той към Ламята.

– Гладна съм! – изръмжа чудовищната гостенка. – Морето ми е много тясно, а коремът ми е много широк. Дайте ми да ям!

– Какво да ти дам? Ние сме последни сиромаси.

– Дайте ми нещо непотребно. Донесете ми старите баби и грохналите дядовци, които не могат вече да работят.

– Но те са наши майки и бащи, как ще се разделим с тях?

– Тогава ще изям вас! – ревна Ламята, надигна опашката си и раздвои морето.

Рибарите наведоха глави: такава е била съдбата на нашите старци. Нека ни простят. Ние не можем да ги отървем от Ламята.

До вечерта чудовището погълна осемдесет старци с бради и тридесет баби без зъби.

На втория ден ревна:

– Още!

Дадоха ѝ малките деца – помете ги. Дадоха ѝ девойките и момците – и тях излапа. Подгони мъжете и невестите. Цялото село погълна и пак не се насити.

На третия ден Старата Ламя запълзя навътре по земята. Всички радиопредаватели екнаха: „Ламята иде!“ Изтръпнаха селата, ужас обхвана градовете. Изкараха срещу нея най-голямото оръдие и почнаха да гърмят. Но Ламята се усмихна и започна да гълта снарядите като бонбони. През този ден тя изяде три села и един град. На четвъртия ден глътна една фабрика, където работеха автомобилни гуми – глътна я заедно с работниците. Коремът ѝ стана още по-голям, очите ѝ кръвяха. На петия ден, след като изяде три града и девет села, Ламята пресуши водата на три реки и почива три дни и три нощи. Като се пробуди, тя изпълзя на една висока планина и погледна наоколо. И видя пътищата, почернели от бягащи хора. Всички хора бягаха от Ламята и устните им бяха напукани от страх. Те отстъпваха с железниците, с автомобили, с параходи по реките и самолети по небето. Отстъпваха и се губеха в далечината към земята на Дяда Ивана.

– Ще изям целия свят! – изрева Ламята и гласът ѝ беше, страхотен.

Земята потрепера. Горите се огънаха, птиците попадаха от гнездата си. Човеците закриха очите си и замръзнаха от ужас, но когато се свестиха, отново се втурнаха към спасителния край, където живееше Дядо Иван магьосникът. Дядо Иван беше хилядогодишен старец. Той беше най-мъдрият човек на света, защото, когато си допреше ухото до земята, чуваше всичко, което става под небето. В сърцето му бликаше любов към всички хора, които се трудят, които страдат и които се борят за свобода.

Когато видя, че милиони хора тичат към неговата земя, той се изправи и викна:

– Хей вие, милиони хора, от кого бягате?

– Ние бягаме от Ламята! – отговориха милиони гласове. – От тебе чакаме спасение, Дядо Иване! Ламята ни изяде децата, къщите и нивите. Тя ни погуби държавите. В тебе ни е надеждата.

– Добре – рече Дядо Иван и тръгна към своята ковачница.

Дядо Иван имаше най-чудната ковачница на света. Той можеше да кове оръжия, машини, самолети, но му прилягаше да създава и живи човеци. Когато бежанците наближиха вратата на неговата ковачница, той се обърна и рече:

– Да дойдат при мене един милион момци, които имат лъвски сърца. Те да ми докарат един милион коне с огнени гривии и всеки да стиска в десницата си по една сабя, направена от стомана.

Додето изрече тези думи, пред него се наредиха един милион момци на коне със стоманени саби.

Дядо Иван ги погледна, усмихна се и като разтвори широко вратите на ковачницата, викна:

– Влизайте вътре!

Един след друг конниците влязоха в ковачницата. А в туй време Ламята беше захапала земята на Дядо Ивана от единия край.

Като вкара юнаците в ковачницата си, Дядо Иван се запретна и почна да прави чудеса. От всички момци, които бяха милион на брой, той направи един Великан – безстрашен и страшен, какъвто не е имало, откакто свят светува. От всички коне той направи само един кон, какъвто не е виждало човешкото око, От всички стоманени саби той изкова един меч.

Великанът грабна този меч, яхна коня, наведе се, целуна десницата на Дядо Ивана и потегли на бой срещу Ламята. Дядо Иван изпроводи Великана, благослови го и – нали беше магьосник – изпече в своята пещ само един хляб, разчупи го и нахрани с него всичките бежанци, които му бяха дошли на гости.

Когато Великанът наближи Ламята, тя се зарадва много и викна:

– Всичко опитах на този свят: риби, раци, хора, къщи, фабрики и държави. Само великан не съм яла – като изям и тебе, три години ще лежа на гръб и ще хъркам.

И за да уплаши конника, Ламята нададе рев, толкова страшен, че земята се напука.

Но Великанът не се уплаши. Той измъкна меча си. И да видите какво се случи: мечът светна на слънцето е такъв блясък, че очите на Ламята ослепаха. Конникът препусна към нея стремглаво, замахна със

страшна сила и отсече огромната ѝ глава. Ударът беше нечуван: главата на Ламята се търкулна в равнината и не спря три дни и, три нощи.

С острието на меча си Великият конник разпра корема на Ламята и оттам излязоха милиони хора които бяха прекарали в мрак, нечетен брой села, градове, фабрики и държави. Всички се поклониха на Дяда Ивана и си тръгнаха. Най-напред вървяха човеците, подир тях се точеха къщите, фабриките, цели села и градове затрополиха по пътищата. Всички се прибраха в своите родни кътища, на местата, където бяха живели, преди да се появи Ламята, и настана ден първи на техния нов и честит живот.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007

Редакция: ВHorse, 2007

Публикация:

Ангел Каралийчев, НАЙ-ТЕЖКОТО ИМАНЕ – ПРИКАЗКИ И РАЗКАЗИ

Съставител ГЕОРГИ СТРУМСКИ

Библиотечно оформление СТЕФАН ГРУЕВ

Редакционна колегия ЕФРЕМ КАРАНФИЛОВ, ИВАН ЦВЕТКОВ, ЙОРДАН МИЛЕВ,
КАМЕН КАЛЧЕВ

Отговорен редактор НИКОЛАЙ ЯНКОВ. Редактор на издателството АННА
ПАНЧЕВА

Илюстрации АЛЕКСИ НАЧЕВ. Художник на корицата РАДОЙ БОЯДЖИЕВ.

Художествен редактор ИВАН МАРКОВ

Технически редактор ЕЛЕНА МЛЕЧЕВСКА. Коректор ТАНЯ СИМЕОНОВА

Първо издание. ЛГ. V. Тематичен № 13/9537172431/6006-2-79

Дадена за набор на 23. IV. 1979 г. Подписана за печат на 27. IX. 1979 г. Излязла от
печат на 10. X. 1979 г.

Поръчка № 118. Формат 1/16 60×90. Тираж 60 000. Печатни коли 16. Издателски коли
16. Цена 2 лв.

„НАРОДНА МЛАДЕЖ“ – ИЗДАТЕЛСТВО НА ЦК НА ДКМС. МОНОФОТО, ПЕЧАТ
И ПОДВЪРЗИЯ ДПК „Д. БЛАГОЕВ“. СОФИЯ – 1979

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3410>]